

ellenségeivel most és ezután is, hogy reggelig meg nem hagyok mindabból, ami az övé, még egy ebet sem.« Mikor pedig meglátta Abigail Dávidot, sietve szállott a számárról, és arccal leborult Dávid előtt, és meghajította magát a földre. És az ő lábaihoz borult, és mondta: »Óh uram! Én magam vagyok a bűnös, mindazáltal hadd beszéljen a te szolgálóleányod előtted, és hallgasd meg szolgálóleányodnak szavait. Kérlek, ne törődjék az én uram Nábállal, ezzel a kegyetlen emberrel, mert amilyen a neve, olyan ő maga is; bolond az ő neve és bolondság van benne. Én azonban, a te szolgálóleányod, nem láttam az én uramnak szolgálóit, akiket elküldtél. Most pedig, óh uram! Él az Úr és él a te lelked, hogy az **Úr akadályozott meg téged, hogy gyilkosságba ne essél, és ne saját kezdeddel szerezz magadnak elégtételt.** Most azért olyanok legyenek ellenségeid, mint Nábál, és valakik az én uramnak megrontására törekednek.«” (1Sám 25,22–26)

Miután Jézus feltámadása után a mennybe ment, a tanítványok nagyon sok félelemmel küzdöttek. Nemegyszer megfenyegették őket, hogy ne beszéljenek Jézusról, ne adják tovább csodálatos tanításait. Azonban nem hallgathattak. Így imádkoztak: „*Most azért, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre, és adjad a te szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal szólják a te beszédedet. A te kezedet kinyújtván gyógyításra; és hogy jelek és csodák történjenek a te szent Fiadnak, a Jézusnak neve által. És minekutána könyörögtek, megmozdult a hely, ahol egybegyűltek; és beteltek mindnyájan Szent Lélekkel, és az Isten beszédét bátorsággal szólták.*” (Csel 4,29–31)

Hadd bátorítsanak a fenti sorok minden kedves hallgatót és olvasót abban, hogy Istennel való egyre szorosabb, őszinte kapcsolatunk egyre bátrabbá és céltudatosabbá teheti életünket. A korábban menekülő, félelmeikkel küzdő tanítványokról így vallottak tudós, kissé öntelt kortársaik: „*Mikor pedig látták Péternek és Jánosnak a szólásban való bátorságukat, és megértették, hogy írástudatlan és közönséges emberek, csodálkoztak; meg is ismerték őket, hogy a Jézussal voltak.*” (Csel 4,13)

4. Elhatározásaim, terveim (A rám jellemzőt jelölhetem)

- Hiszem, hogy Istennel való kapcsolatomat érdemes mihamarabb megerősítenem.
- Szeretnék bátrabb lenni helytelen tulajdonságaim, szokásaim megváltoztatásában.
- Hinni és tudni akarom magam mellett a Teremtő Isten mindennapi jelenlétét.

A témához olvasásra javasolt további igehelyek:

3Móz 25,18–19; 5Móz 1,29–31; 3,27–28; 28,58–68; 31,6–8; Józs 1,7–9; 2,10–11; 1Krón 22,11–13; 2Krón 20,15; Zsolt 4,9; 138,3; Péld 1,33; 3,21–24; 18,10; 28,1; Agge 2,4; Márk 4,35–41; 6,20; Efész 3,12–13;

Elhangzott: **Szekszárd, 2004. október 30.** Bánhidi T.

„**Szeressétek az Urat mind ti ő kedveltjei; a híveket megőrzi az Úr, és bőven megfizet a kevélyen cselekvőknek! Legyetek erősek, és bátorodjék a ti szívetek mindnyájan, akik várjátok az Urat!**”

Zsolt 31,24–25

Uram,
szeretnék kész
lenni országod
eljövetelére!

A legszebb tulajdonságok - 3. A bátorság (Félelmeink legyőzése)

Bevezetés

Miért vannak félelmeink? Kitől, mitől félünk? Mit jelent bátornak lenni? Milyen élethelyzetekben van rá szükség? A bátorság *elsajátítható*, vagy csak egyesek különleges kiváltsága? Hogyan lehetünk bátrak? A bátorság félelmeink legyőzését jelenti? Mitől függ, hogy valaki le tudja-e győzni félelmeit? Ezen a területen hogyan jelenthet Teremtőnk, életadónk megismerése segítséget számunkra?

A félelem gyermekkorunk óta útitársunk. Magam is sokszor, sok mindentől féltem, ma sem vagyok mindig bátor. Noha tőlünk, férfiatól még inkább elvárható a bátorság. Gondolkodjunk három olyan jellegzetes élethelyzetről, amelyekben bibliai hősök legyőzték félelmeiket!

Mindenekelőtt azonban fontos értenünk és tudnunk, hogy a félelem önmagában nem bűn, oka nem csupán helytelen cselekedetünk következménye lehet, hanem nyomasztó körülményeink, mások agresszív vagy illetlen magatartása. Megváltónk és hűséges pártfogónk is átélte a félelem gyötrelmeit: „*És maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, és rettegni és gyötrődni kezdett.*” (Márk 14,33)

1. Bátorság a jellemformáláshoz

Mindenki számára örömteli, ha valaki jó irányba változik. Egyszerű feladat ez? Nem szabad szem elől tévesztenünk, hogy Isten nem vádakkal, hanem részvétellel és szabadításával vár ránk. Alig várja, hogy jó irányba változásunk szándékával hozzá menjünk. Mennyi oka lehetett volna a tékozló fiúnak, hogy ne menjen vissza édesapjához! Mégis összeszedte bátorságát, hogy találkozzon azzal, akinek a legnagyobb bánatot okozta. Jól döntött?

„Nem sok nap múlva aztán a kisebbik fiú összeszedvén mindenét, messze vidékre költözött; és ott eltékozolta vagyonát, mivelhogy tobzódva élt. Minekutána pedig mindent elköltött, támadt nagy éhség azon a vidéken, és ő kezdett szükségét látni. Akkor elmenvén hozzásegődött annak a vidéknek egyik polgárához; és az elküldte őt az ő mezőire disznókat legeltetni. És kívánta megtölteni az ő gyomrát azzal a moslékkal, amit a disznók ettek; és senki sem adott neki. Mikor aztán magába szállt, mondta: Az én atyámnak mily sok bérese bővelkedik kenyérben, én pedig éhen halok! Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hívattassam; tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy! És felkelvén, elment az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátta őt az ő atya, és megesett rajta a szíve, és odafutván a nyakába esett, és megcsókoltatta őt.” (Luk 15,13–20) Végre oda érkezett a fiú, ahol igazán segítségére lehettek.

Bátorító olyan emberekről olvasni, akik hatalmuk és befolyásuk kockáztatása árán is változtattak magatartásukon. Jézus ellenségeinek táborából vált ki József, a gazdag tudós, hogy Megváltóját halála után a legméltóbb módon temethesse el: „Eljött az arimathiai József, egy tisztességes tanácsbeli, aki maga is várta az Isten országát; bement bátran Pilátushoz, és kérte Jézus testét.” (Márk 15,43) Korábbi tartózkodó magatartásán kész volt változtatni.

2. Szembenézés a külső körülményekkel

A külső körülmények: munkahelyi problémák, munkanélküliség, családi konfliktusok, egészségügyi problémák, megélhetési nehézségek, az erőszak növekedése, a kiszámíthatatlan éghajlati változások és hasonló problémák kelthetnek félelmet sokunkban. Többször tapasztalhatjuk gondjaink halmozódását akkor, amikor valakivel jót tettünk, értékes feladatokat végeztünk el. Törvényszerű az, hogy elveszítsük bátorságunkat a fejünk fölé tornyosuló nehézségek láttán? Adhat-e valódi reményt és lelkesedést Isten

Szava, személye, jelenlétének tudata? Olvassuk el a következő történeteket egy férfi, majd egy nő életéből!

1. „Ezen dolgok és igazságos cselekedetek után eljött Sénakhérib, az asszír király, és Júdába menvén, megszállta a megerősített városokat, azt mondván, hogy elfoglalja azokat magának. Ezékiás (Izrael királya) pedig tanácsot tartott vezéreivel és vitézeivel, hogy a városon kívül való forrásokot betöltsék; és azok segítségére lettek neki. Mert összegyűlt a sokaság, bedugtak minden forrást és az ország közepén folyó patakot, mondván: »Miért találjanak az asszír királyok elegendő vizet, ha eljönnek?!« És felbátorodván, megépítette a város leromlott kerítését, felemelvén a tornyokig, és kívül másik kőfalat is emelt, s Millót a Dávid városában megerősítette; ezután szerzett sok fegyvert és pajzsot. És a nép fölé seregvezéreket tett, maga köré gyűjtvén őket a város kapujának utcájára, szólt az ő szívének szerint ekképpen: **»Erősek legyetek és bátrak, semmit se féljete, meg se rettenjete az asszír királytól és a vele való egész sokaságtól, mert velünk többen vannak, hogy nem ő vele. Ő vele testi erő van, velünk pedig az Úr a mi Istenünk, hogy megsegéljen minket és érettüink hadakozzék.**« És megbátorodott a nép ezt hallván Ezékiástól, a Júda királyától.” (2Kron 32,1–8)

2. „Debóra pedig felelt: Elmenvén elmegyek veled, csakhogy nem a tied lesz a dicsőség az útban, amelyre mégy, mert asszony kezébe adja az Úr Siserát. És felkelt Debóra, és elment Bárakkal Kedes felé. Összegyűjtötte Bárak Zebulont és Nafthalit Kedesbe, és elvitt magával tízezer embert, és elment vele Debóra is... Hírül vitték pedig Siserának, hogy Bárak, az Abinoám fia felvonult a Thábor hegyére. Egybegyűjtötte azért Sisera minden szekereit, a kilencszáz vasszekeret és egész népét, mely vele volt, a pogányok városából, Harósethből, a Kison patakjához. És mondta Debóra Báraknak: »Kelj fel, mert ez a nap az, amelyen kezébe adja az Úr Siserát! Hisz maga az Úr vezet téged!« ...És Siserának egész tábora elhullott fegyvernek éle miatt, még csak egyetlen egy sem maradt meg.” (Bír 4,9–10. 12–14. 16/b) Isten jelenléte nőket is bátorságban támogatott, megszégyenítve ezzel akár hadvezéreket is.

3. Kockázatvállalás mások üdvösségéért – Merjünk lépéseket tenni!

Először ismét egy bátor feleség történetét idézzük fel. Mernénk-e nőként menekülés helyett megállítani néhány szóra egy hadvezért, aki dühében egész családjukat ki akarja irtani? Mit mondanánk neki? Milyen esélyekkel indult Nábál felesége, Abigail, hogy Dávidot és katonáit megakadályozza gyilkossági tervében? „(Így szólt Dávid:) **»Úgy cselekedjék az Isten Dávid**